

3. Bible a její výklad »Ve Světle Pravdy«

V minulých letech byly spisovateli Poselství Grálu předkládány otázky, na které byla vždy dána odpověď, pokud byly ovšem míněny vážně.

Poněvadž různí tazatelé požadovali často vysvětlení o smyslu mnohých slov bible, podávají nám právě tyto odpovědi na otázky pohled na **živé** výklady bible, které jsou v příkrém rozporu ke ztrnulým, dogmatickým výkladům církve.

Také Poselství samo přináší četné takové příklady, z nichž by se mohl každý teolog velmi mnoho naučit. A poněvadž Poselství Grálu jest Slovo Boží přinesené lidem, jsou tím také všechny výklady a vysvětlení bible, která v tomto Poselství nalézáme, dána Božskou autoritou! Je to přece Duch Pravdy, který nás zde učí rozumět bibli.

Jakmile by to teologové pochopili, byli by jistě ochotni vzdát se svého ranečku teologické moudrosti, a ještě jednou jít mezi ty, kteří se učí! Při čtení Poselství Grálu by pak velmi rychle vycítili, že je nám tu podáváno mnohem více, než na některé universitě. Ale škoda, že tomuto poznání stojí v cestě velická překážka: Vlastní moudrost, kterou chce každý sám čerpat z bible. Většinou ovšem z nesprávného pochopení bible. Oni však nebudou ochotni přijmout a připustit, že bibli správně neporozuměli. Proto se nedostanou nikdy správně k přijímání, poněvadž ten, kdo přijímá, podobá se dítěti, které se chce učit, a nechá se tedy obdarovat.

Proto poznání Pravdy, zvěstované v Poselství Grálu, předpokládá pokoru, která by i školenému teologovi umožnila, aby začal ještě jednou, od počátku. Tím by ovšem přiznal, že sám nic neví, zatím co se až dosud považoval za vědouceho, a celá jeho náboženská obec také ho za vědouceho považuje.

On však není žádným vědoucím, nýbrž jen učeným, čili je učenec! V tom jest veliký rozdíl.

Nyní zde má být uveden nejprve příklad z odpovědí na otázky, který nám ukáže živé vysvětlení bible jako protiklad pouhého rozumového výkladu.

Otázka:

»Často se říká: »Beránek Boží, který nese hříchy světa.«.

Abd-ru-shinova přednáška: »Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře« však velmi srozumitelnými slovy vysvětlila, že Kristus podle nezměnitelných zákonů Stvořitele nemohl na sebe vzít břímě hříchů celého světa. Jak vysvětlí Abd-ru-shin tento rozpor?«.

Odpověď:

»Ve slově samotném není žádného rozporu. Ten je pouze v dosavadním nesprávném výkladu. Hle Beránek Boží, který nese hříchy světa neznamena vůbec, že by hříchy světa a provinění lidí vzal na sebe, jak by to pohodlné lidstvo ve své známé osobivosti rádo mělo, nýbrž:

»Ve svých ranách nosí Kristus viditelně hříchy světa, tedy jeho zločiny, které na Něm, jako na Synu Božím, spáchali!«.

Beránek Boží nosí znamení hříchů světa jako stálou a trvalou obžalobu. Rozhodně ne jako usmíření!

Také ve Zjevení Janově se vícekrát jako zvláštní obžaloba opakuje: »Beránek Boží, který byl zabit!«.

Tento výraz, toto mnohokrát opakované volání Nejstarších před trůnem Božím při **soudu** není vůbec jako nějaký usmiřující zpěv a jásos, nýbrž jako obžaloba. Ukazuje nám tím přece neklamně na zločin, který se tu stal.

Lidstvo by tedy mělo brát stále se množící stigmatizace ¹⁾ spíše jako vážnou výstrahu, místo aby je s jáсотem přijímalo.

To všechno je jasnější a trochu srozumitelnější, než zvláštní opačné vysvětlení, které chce čistě Božské bez jakéhokoliv důvodu prostě obtížit čistě lidskými hříchy.

Při čtení tímto novým způsobem je to zdánlivě jen malý a nepatrný zevnější rozdíl, a přece je tím vyjádřen pravý opak toho, co platilo až dosud. Je to však bezpodmínečně správnější, nemají-li vzniknout omyly a pochyby o dokonalosti Božských zákonů již od jejich počátku. Když se tedy uznává dokonalost Boha samotného, a tím se bere v úvahu, že jakékoliv odchylky od spravedlnosti vůči jiným, jako vůči sobě samému, nemohou být připuštěny.

A když je napsáno ve Zjevení Janově, kapitola 7., verš 14 až 15:

»To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a umyli svá roucha a zbílili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím, a slouží Mu dnem i nocí v ochraně Jeho. A ten, který sedí na trůně, zastíňovati je bude.«.

To všechno je jen bezpodmínečné potvrzení mých přednášek. Vzpomeňte si na mé četné poukazy a vysvětlování o jemnohmotném těle na onom světě, jemuž se říká roucho, oděv ducha, nebo jeho zahalení. Lidé, kteří Slovo Kristovo přijali a podle něho žili, učinili tím v přirozeném důsledku doslovně své jemnohmotné tělo, svůj oděv či roucho, méně hutným a temným, tedy čistším, lehčím a jasnějším, takže se mohli vznést vzhůru, a konečně dospět až do světlé říše Boží, které se také říká **ráj**, nad níž pak již mimo Prastvořených přebývá nebo jest Božské. Jsou to tedy ti lidští duchové, kteří žili podle slov Kristových, a tím došli k cíli po cestě, kterou jim On ukázal.

Také toto omytí v krvi neznamena nic jiného, neboť Kristus, právě tak jako všichni ostatní poslové Páně, nebyl přece přijat lidmi s radostí, nýbrž jako nepřítel rozumové nadvlády byl těmito stoupenci posmíván, haněn, mučen a konečně zavražděn. Musel prolít svou krev, poněvadž Poselství, které přinesl, se tehdejší duchovním vůdcům nelíbilo, poněvadž i oni se podrobili rozumu, a proto také nemohli »rozumět« Poselství Božímu.

Kdo však přijal živě Jeho Slovo, pro které byl On sám odsouzen jako rouhač Bohu, omyl se tím obrazně v Jeho krvi. Neboť **Slovo** mu umožnilo, aby šel po správné cestě, která jedinečně byla správná a schopná ho omýt a očistit, a která byla poznamenána krví násilné smrti nositele Slova. To však neznamena žádné usmíření Boha s lidstvem, a nemění to nic na zločinu ukřižování. Také to neznamena žádné snímání nebo přejímání lidských hříchů!

Uvažte sami ještě jednou klidně, co je tu řečeno jasně a zřetelně:

»Omyli svá roucha a učinili je světlými.«. Přečtěte si to ještě jednou správně! Je to tím přece výslovně řečeno!

Oni sami to učinili! Tedy nikoliv Kristus vyčistil jejich roucha! Nevzal tedy na sebe jejich hříchy, nýbrž oni sami si museli své hříchy omývat. Tedy pravý opak toho, co praví názory duchovně prázdných věřících.

Také ostatní podání ve Zjevení Janově hovoří při líčení osudu lidstva zřetelně o pravém opaku, když na zemi a na celé lidstvo byly vylity misky Božího hněvu, což jistě nelze považovat za známku usmíření za to, že lidé prolili krev Kristovu, ale je z toho zřetelně vidět, že je to trest!

Kdo toto všecko, tak jasně vyjádřené a všemu logickému myšlení tak blízké nechce pochopit, tomu přirozeně není možno pomoci. Takoví lidé jsou příliš pohodlní, než aby se vzchopili, a musí proto zahynout, poněvadž bez očištěného roucha, které by ovšem museli očistit sami, nemohou stoupat vzhůru ke Světlu. Je tolik badatelů v bibli, ale nikdy se nestanou znalci Bible.«²⁾

Jako druhý příklad uvedeme ono místo z 2. epištoly ke Korintským, kde Pavel mluví o úřadu, který hlásá usmíření. Správné pochopení těchto slov bude³⁾ získáno tak, když budeme vycházet z následující úvahy, která je uvedena v přednášce o Kristových slovech: »Nepadněte v protivenství!«.

Tam čteme:

»**Slovo jest dar.** Velkou obětí Boží je však čin, který přinesl toto Slovo vám lidem až do této hrubé hmotnosti. Pro domýšlivé, Světlu nepřátelské stanovisko lidí, bylo to vždy spojeno s velkým, utrpením. A nikdo jiný nemůže dát lidem pravé Slovo, než část samotného Slova. Nositel živého Slova musí tedy být také sám tímto Slovem.

Kdyby však po nastavší ztemnělosti mezi lidem na této zemi jim nebylo bývalo dáno nové Slovo, pak by museli být všichni ztraceni, a klesli by do rozkladu současně s temnotami, které je těsně obklopují.«.

Tato slova nám zřetelně a jasně ukazují láskyplný úrdek Nejvyššího, Jeho smířlivé jednání k záchraně lidí. Nebylo by vůbec žádných dějin spasení, kdyby s námi Bůh zacházel podle onoho zákona, o kterém hovoří Pavel ve své epištole Galatským: »Co člověk zasévá, to také sklídí.«⁴⁾ Proto nám posílá přímé pomoci, jichž se může zachytit každý, kdo chce zachránit svou duši.

Tak jest také poslání Syna Božího i Syna Člověka rukou, kterou nám Bůh podává. On přinesl oběť, která byla pro Syna spojena jen s utrpením. Tento smysl jest ve slovech apoštolových. On jim nepřipočítává jejich hříchy a vztyčil mezi námi Slovo usmíření. Neboť kdyby byly počítány naše hříchy, pak by nebylo vyslání Syna vůbec nastalo.

Ale tyto přímé pomoci neruší zákony, které udržují celý vesmír. Když Bůh přinesl velkou oběť sesláním svého Syna, záleží nyní jen na nás, abychom se uchopili záchranného lana, které nám je podáváno ve Slově. To však učiníme teprve tehdy, když tímto Slovem necháme ovládnout naše srdce a celý náš život, že ono nám bude cennější, než všechno ostatní.⁵⁾ Kdo podle něho jedná, je vykoupen skrze Syna⁶⁾, a vystoupí vzhůru ke Světlu.

Co nám říká nyní Písmo svaté o zákoně?

To má být naše třetí otázka. Dogmatika hovoří o triplex usus legis⁷⁾. On má svůj význam v občanském životě⁸⁾. Slouží k poznání hříchů⁹⁾, a má svou cenu pro obrácené křesťany, kteří potřebují napomínání¹⁰⁾.

Mnozí teologové kladou důraz na to, že vlastní účel zákona jest poznání hříchu. To však není možné splnit. Právě proto nám byl po Mojžíšovi, který hlásal zákon, poslán Ježíš Kristus, který nám přinesl Milost a Pravdu Boží.¹¹⁾

Tím je také nejjasněji vyjádřen rozdíl mezi Starým zákonem a Novým zákonem - evangelium. To je opravdu vzorný příklad rozumového výkladu Písma. Rozum hloubá tak dlouho kolem zjevené Pravdy, až se to vše dostane do nějakého systému, který se mu zdá být příjemný.

Když nám dal Svatý Bůh své přikázání, pak jistě také chce, abychom je plnili v bezpodmínečné poslušnosti. Ztratí všechnu svou vážnost, když se jim podkládá ten smysl, že jsou nesplnitelná, a že nám proto byla dána k poznání hříchů. Tomu odporuje již apoštol Jan, když píše:

»Zač bychom Ho o cokoliv prosili, béřeme od Něho, nebo **přikázání** Jeho ostríháme, a to, což libého jest před očima Jeho, činíme.« ¹²⁾

Nebo když se v poslední kapitole píše: »Neboť toť jest Láska Boží, abychom přikázání Jeho ostríhali; a přikázání Jeho nejsou těžká.« ¹³⁾

Nejsou těžká pro toho, kdo je nesen silou Slova a žije proto v přikázáních Božích. Ale těžká, ba nesplnitelná jsou pro rozumové lidi, kteří jsou zastoupeni nejen mezi »celníky a hříšníky«, ale také velmi početnou skupinou »zákoníků«.

Co nám tedy říká bible o zákoně?

Chci tu nyní uvést několik tezí, aniž bych tím chtěl vyčerpávajícím způsobem jednat o celém tématu. Mají to být jen stručné pokyny a pokusy.

- 1) Zákon jest svatý. ¹⁴⁾
- 2) Zákon byl dán pro život. ¹⁵⁾
- 3) Zákon činí naše hříchy zjevnými. ¹⁶⁾
- 4) Skrze zákon přichází poznání hříchů. ¹⁷⁾
- 5) Pavel píše: »My utvrzujeme zákon.« ¹⁸⁾

Je tedy nesprávné, když někdo chce popisovat rozdíl mezi Starým zákonem a Novým zákonem prostě slovy.

Zákon a evangelium.

Máme ve Starém zákoně zákon a evangelium, a v Novém zákoně zase evangelium a zákon. Rozdíl je v tom, že ve Starém zákoně k nám hovoří proroci, a v Novém zákoně pak Syn. Slovo Boží putovalo v Ježíšově osobě po zemi. Bylo učiněno tělem. Proto také byla v tomto úplně jiná síla a mnohem větší čistota. Je nutno číst přednášku »Vykupitel«, aby tomu bylo rozuměno.

- 6) Vnitřní člověk má radost ze zákonů Božích! ¹⁹⁾
- 7) Láska jest plnění zákona. ²⁰⁾

Sem bych rád zařadil jedno místo z Poselství Grálu:

»Neboť jedině milost a láska je ve všech účincích veškerých zákonů, které jsou ve stvoření, a jež se konečně ve směru vzhůru zbíhají v jeden veliký, základní zákon: Zákon lásky!« ²¹⁾

»Láska jest všechno. Láska je spravedlnost a je také čistota! Není žádného oddělení mezi těmito třemi. Tyto tři tvoří jednotu, a v ní opět spočívá dokonalost. Dávejte pozor na tato slova a vezměte si je jako klíč pro všechno dění ve stvoření!«.

8) Co nám brání v tom, abychom plnili zákon?

Pavel píše: »Tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu.«²²⁾ Zákon hříchu. V řeči Poselství Grálu se tomu říká: Nadvláda rozumu poutá a svazuje svobodnou vůli. Proto je člověk ztracen.

9) Kdo mne vykoupí?

Odpověď: Kristus, neboť On jest Slovo Boží. Živé Slovo probouzí ducha ze smrtelného spánku a posiluje ho v životním boji. Proto zde hovoří Pavel o »zákoně ducha«. V řeči Poselství Grálu: »Živé Slovo osvobozuje člověka od nadvlády rozumu. Nyní může žít podle zákona ducha.«²³⁾

10) Zákon zvyšuje naši zodpovědnost,

a tím také naši vinu, když ho přestupujeme, ačkoliv jej známe. Proto píše Pavel: .... »tak skrze přikázání ukázal hřích celou hloubku své hříšnosti.«²⁴⁾ Je to táž myšlenka, kterou vyjádřil Ježíš, když hovořil o služebníkovi, který zná vůli svého Pána, a přece se nepřipravil.²⁵⁾ Právě tak se říká v Poselství Grálu:

»Děkuj vroucně za to, že ti Vykupitel svým Slovem znovu otevřel cestu k odpuštění tvých hříchů, a opuť toto místo s vážným předsevzetím, že půjdeš označenou cestou, aby ti mohlo být odpuštěno. Jít touto označenou cestou neznamena však jen naučit se slova a věřit v ně, nýbrž je nutno Slovo **žít!** Pranic by ti nepomohlo v ně věřit, považovat je za správné a nejednat ve všem také podle něho. Naopak jsi na tom hůře, než ti, kdo o Slově nic nevědí. Proto probud' se, pozemský čas je pro tebe drahocenný!«.

11) Apoštol Pavel neříká,

že můžeme být spravedliví beze skutků, tedy jedině skrze víru. On říká spíše: »Beze skutků zákona.«. To je veliký rozdíl. Skutky zákona jsou »vlastní« a pak »sobecké«:

- a) zákon židovského kultu a obřadu,
- b) každé mravní jednání, které je zrozeno z vlastního chtění. (Poselství Grálu tomu říká z rozumového chtění.)

12) Víra beze skutků je mrtvá.

To říká nejen Jakub²⁶⁾, nýbrž právě tak i Pavel. Vzpomeňme jen na epištolu ke Galatským 5, 6:

V Ježíši Kristu platí víra, která jest činná v lásce. Jen tato víra jest záchranná víra. Proto také budeme souzeni podle našich skutků.²⁷⁾

Řadu příkladů chci ještě uzavřít výkladem známého místa z bible o pochybujícím Tomáši.²⁸⁾ Tento poslední příklad vyjímám opět z odpovědi na otázky.

Otázka: »Přísně církevně věřící křesťané poukazují často na zprávu bible, podle které nevěřící Tomáš při zjevení se Ježíše, Syna Božího, směl vložit svou ruku do Jeho rány v Jeho boku, a tuto ránu také nahmatat. Z toho chtějí vyvozovat, že vzkříšení se skutečně stalo v mase a krvi, což odporuje vývodům Abd-ru-shinovým!«.

Odpověď: »To je obvyklý pohodlný způsob odůvodnění, jak jej používají církevně věřící. Jako důkaz uvedu nějaké místo z bible, jemuž oni samotní jen v řídkých případech skutečně správně rozuměli, a jež dosud nebylo vykládáno správným způsobem. Mimo to není poukaz na zprávu v bibli vůbec

žádným skutečným odůvodněním, což je každému samostatně myslícímu člověku bez dalšího prokazování úplně jasné.

Ježíš při svém zjevení se učedníkům měl jako každý jiný zesnulý krátce po své smrti na sobě jen tělo z jemnější hmotnosti, nikoliv tělo hrubohmotné. Aby bylo možno přesvědčit Tomáše, že to byl skutečně Ježíš, byla Tomášovi dána milost, aby mohl pro tento okamžik jemnohmotně vidět a cítit, aby mohl tedy nechat působit své vlastní jemnohmotné tělo.

Jemnohmotné tělo vidí a cítí skrze své hrubohmotné tělo, pokud se lidský duch nalézá ve svém hrubohmotném obalu. To budí zdání, jako by to bylo hrubohmotné tělo samo, které při tom jedná a je činné. Hrubohmotné tělo provádí při tom velmi často také navenek viditelně k tomu příslušející pohyby, čili spolupracuje.

To se může i dnes a za úplně jiných okolností přihodit, že člověk obdařený jemnohmotným viděním a cítěním něco uchopí a také to samozřejmě cítí, ačkoliv to druzí vidět nemohou.

Nejinak tomu bylo i u Tomáše. Viděl a cítil skrze své hrubohmotné tělo svým tělem jemnohmotným, a jeho orgány toto zjemnělé, tedy jemnější tělo Ježíšovo, uviděl a cítil také Jeho ránu, ačkoliv to nebylo již tělo z masa a krve.

To je úplně přirozený pochod, který byl podporován světlými pomocníky a silami za tím účelem, aby bylo posíleno přesvědčení. Jmenovitě, když i sám Ježíš tomu chtěl, muselo to působit na Tomáše tím přirozeněji.

Právě tento děj však hovoří dokonce i velmi zřetelně o tom, že to nemohlo být Ježíšovo hrubohmotné tělo, které bylo všem učedníkům známé, neboť pak by přece byla již předem každá pochybnost vyloučena.

Ježíš **musel** tedy ve svém jemnohmotném těle mít jiný zevnějšek, jiný zevnější zjev, který připouštěl pochybnosti o Jeho pravosti právě pro tento rozdíl s jinak dobře známým pozemským tělem, čímž Ježíš chtěl umožnit ještě zvláštní důkaz, aby odstranil pochybnosti, které mohly vzniknout právě pro tuto změnu.

Co tedy chtějí takoví horlivci uvádět jako důvod pro své myšlení, je vlastně důkazem pravého opaku. Je třeba se jen vzdát lpění na něčem zvykovém nebo naučeném, a při vážném uvažování začnou proudit osvětlující paprsky ze všech stran tak, že později nebude moci nikdo pochopit, proč na to člověk již dávno a dříve nepřišel.

A kdo vynaloží potřebnou sílu na to, aby všechno klidně zvážil, ten zjistí, že všechno mluví pro to **nové**, a nikoliv pro staré a mylné, jež vzniklo z lenosti myšlení, nebo z chytré vypočítavosti.

Pozemští lidé prožívají přece stále dost věcí, aby se jen při trošce myšlení mohli snadno vmyslet do těchto skutečností. Kdo například ještě nikdy neprožil jasný sen, při němž spolupůsobí hrubohmotné tělo jako hrubohmotný účastník?

Žije kolem sebe, nebo pláče a vzdychá, vzlyká a křičí, sténá a mluví, zatím co sen, tedy skutečné prožití, jeho vidění a cítění, není vůbec hrubohmotného druhu, nýbrž je ještě více zjemnělé a éteričtější než jemná hmotnost, která přicházela v úvahu u zjasnělého těla Syna Božího při události s nevěřícím Tomášem. A přece je člověk, který prožívá takový sen, úplně přesvědčen, že to všechno je hrubohmotného druhu. Teprve když se probudí, přijde k poznání, že tomu bylo jinak, ačkoliv má k tomu hrubohmotné důkazy v slzách nebo v jiných věcech.

Tak také tak zvané »zjasnění« není snad změna něčeho stávajícího, jako například hrubohmotného těla, nýbrž je to to pravé zbavení se nebo odložení tohoto obalu, což umožňuje vystoupení jemnějšího těla, skrze něž lidský duch sám může již silněji vyzařovat.

Zjasnění se také nevztahuje na pozemské tělo, nýbrž na člověka samotného, který jest duchem, a který po odložení pozemského těla a ostatních na něm visících, zahalujících strusek, začíná stále jasněji svítit skrze své obaly.

Nastává nová doba, která odstraní všechny pochybnosti a nechá vzniknout novému vědění o Bohu v čistším, živějším rouchu, což ovšem velikost tehdejší oběti Syna Božího nikterak nezmenší, nýbrž postaví ji do mnohem zářivějšího světla, poněvadž lidský duch bude o tom více vědět, a nebude mít jen nejasnou víru, která v sobě nemá žádnou živoucí sílu.«²⁹⁾

Nyní ovšem velmi dobře víme, že každý teolog bez jakýchkoli obtíží může uvést řadu slov z bible, která není možno vyložit nebo vysvětlit ve smyslu Poselství Grálu. Učedníci například věřili, že Ježíš označením Syna Člověka mínil sám sebe!

Epištola k Židům považuje Kristovu smrt za oběť smíření.³⁰⁾ Kde se však bible a Poselství Grálu navzájem od sebe odchylojí nebo rozcházejí, pak je nutno přidržeti se Poselství, neboť v Poselství Grálu máme Slovo **čisté a nefalšované**.

Kdo odmítá nositele tohoto Slova jako Vyslance Božího, bude považovat takovéto hodnocení, jako osobivost a rouhání. Pro všechny, kteří uznali toto Slovo za svatou Pravdu, bude to však úplně přirozené a samozřejmé.

V Poselství Grálu je jedna přednáška o slovech Kristových, jak je jim nutno rozumět, když nesprávným podáním a výkladem byl ztracen jejich čistý lesk. Tam se ku konci praví:

»Tak je tomu s mnohými větami a zprávami v bibli, kterým lidé při dalším podání propůjčili své názory.

Ale všichni tito pisatelé nechtěli tehdy dbát o to, aby byl dán celý zákon pro lidstvo, nýbrž pouze zprávy. Také je nutno odpustit, že tehdejší pozemští lidé, i samotní Kristovi učedníci, nerozuměli tak mnohému, co k nim Syn Boží mluvil, což Ho tak často činilo smutným. Že to všechno v neporozumění podali později vlastním způsobem, stalo se v nejlepším vůli a tak, jak to našli ve svých vzpomínkách, které z již uvedených důvodů nesmějí být považovány za nedotknutelné!

Neodpuštělné však je to, že později si lidé dovolili odvážně tvrdit: **»Kristus řekl«**.

To vykládali bludné lidské názory, výplody nedostatečných lidských vzpomínek vkládali s určitostí přímo do úst Synu Božímu, jen aby tím podepřeli jim prospěšné snahy založit a udržovat učení, jehož mezery musely být již na počátku pocíťovány v celé stavbě, a každému citlivému člověku musely být nápadné.

Jen požadavek slepé víry umožnil, že nesčetné trhliny ve výstavbě nemohly být a nebyly ihned pozorovány.

Tato stavba se udržovala a ještě i dnes se udržuje jedině přísným požadováním slepé víry a rozkazujícími slovy:

Kristus řekl!

A tato slova, tato vypočítavá tvrzení mají se jim stát strašlivým soudem! Neboť jsou to právě tak

falešná, jako osobivá tvrzení, že Kristovo ukřižování bylo Bohem chtěno, aby všechny hříchy těchto pozemských lidí byly smyty touto obětí.

Co všechno je v této neuvěřitelné lidské domýšlivosti, která tak chce zkrášlit vraždu na Synu Božím. Jaká k tomu patří rouhavost, o tom poučí lidstvo budoucnost, až to všechno zkusí na sobě.

Běda lidem, kteří kdysi zavraždili Syna Božího na kříži. Stokrátě však běda vám, kteří jste Ho tisíckrátě přibili na kříž v Jeho Slově, a kteří Ho ještě i dnes vraždíte denně, každou hodinu! Přijde na vás těžký soud!«.—

Domnívám se nyní, že kdo čte a slyší takováto slova, tomu že musí proniknout duší nejhlubší uleknutí. Nemělo by mu to již popřávat klidu, pokud to všechno neprozkoumá, do všeho se nezahlubá, co vyslovil takový Vyslanec, který tak **ve jménu Božím soudí všechny lidi**.

Pak by se muselo stát, že ještě pozná Slovo Pravdy, jako poslední milost Boží ku své spáse.

1)

objevování se ran u mediálních lidí

2) 29)

 [Odpovědi na otázky](#)

3)

2. list Korintským 5, 18 - 20

4)

Galatským 6, 7 - 8

5)

Matouš 6, 33

6)

Jan 8, 36

7)

o trojnásobném použití a trojnásobném významu zákona

8)

Ulsus politikus

9)

Ulsus elenchticus - či teologicus

10)

Ulsus pedagogicum

11)

Jan 1, 17

12)

1. list Janův 3, 22

13)

1. list Janův 5, 3

14)

Římanům 7, 12

15)

Římanům 7, 10

16) 24)

Římanům 7, 13

17)

Římanům 3, 20

18)

Římanům 3, 31

19)

Římanům 7, 22

20)

Římanům 13, 10

21)

Srovnej: Galatským 6, 2

22)

Římanům 7, 25

23)

Římanům 7, 25 a 8, 2

25)

Lukáš 12, 47 - 48

26)

List Jakubův 2, 17

27)

Matouš 25, 14 až 46 a 1. list Korintským 5, 10

28)

Jan 20, 24 - 29

30)

Židům kapitola 7, 10 ; a tak dále

From:

<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

https://duchovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/bible_a_jeji_vyklad_ve_svetle_pravdy/clanek3

Last update: **05.11.2014 02:52**

